

## PASSIÓÉNEK - Krisztus szenvedésének és halálának története a négy evangélium szerint.



1. Ó, em - ber, si - rasd nagy bú - nőd,  
Em - ber - ré lett ő é - ret - tünk,  
Me - lyért Krisz - tus e föld - re jött,  
Köz - ben - já - rónk lett mi - ne - künk  
Meny - nye - i di - cső - ség - ből!  
Aty - já - nak jó - ked - vé - ből.  
Sok be - te - get meg - gyó - gyí - tott,  
Hol - ta - kat is fel - tá - masz - tott,  
Míg el - jött az az ó - ra  
Hogy ér - tünk fel - ál - doz - ta - tott,  
Bű - nünk vál - lá - ra a - da - tott  
Fel - vi - vén ke - reszt - fá - ra.

Ősi keresztyén hagyomány a böjt utolsó két hetében a Krisztus szenvedésére és halálára emlékező passiótörténet felidézése. A 68. genfi zsoltár dallamára énekelhető alábbi ének 23 versben vezet végig minket a négy evangélium leírásait egybefoglaló történeten. Az ismert dallamnak köszönhetően a passióéneket az egész gyülekezet énekelheti, annak hosszúsága miatt azonban javasolt a versenkénti váltakozó éneklés. Ha a jelenlévők között néhányan szólóénekekre is vállalkoznak, lehetséges a passióének dramatizált megszólaltatása is. Ebben az esetben a történet szereplőinek – dőlt betűvel kiemelt – szavai szólóhangokon szólalhatnak meg.

Az ének részekre osztva is énekelhető a passió-istentiszteleten, az egyes szakaszokat rövid, igemagyarázattal, elmélkedéssel és imádsággal, vagy válogatott igeversekkel megszakítva. Az éneklés változatossá tehető kísérő hangszerek bevonásával, illetve a gyülekezeti kórus is megszólaltathat egyes versszakokat többszólamú formában.

*A passióének helye.*

*A passióéneket megelőzheti az istentisztelet bevezető része (Bűnvallás és kegyelemhirdetéssel zárva), követheti annak Hitvallással folytatódó része.*

1. Ó, ember, sirasd nagy bűnöd,  
Melyért Krisztus a földre jött  
Mennyei dicsőségből.  
Szentlélektől fogantatva  
Szülte őt nekünk Mária,  
Atyjának jókedvéből.  
Sok beteget meggyógyított,  
Holtakat is feltámasztott,  
Míg eljött az az óra  
Hogy értünk feláldoztatott,  
Bűnünk vállára adatott  
Felvívén keresztfára.

2. Húsvét hogy elközelgete,  
Krisztus maga mellé vette  
Tanítványit, ezt mondván:  
– *Ímé, az embernek Fia*  
*Elárultatik, s halála*  
*Lesz néki a keresztfán.*  
A Simonnak ő házába  
Egy asszony kenetet hozta,  
És az Úrra öntötte.  
Megfedték a tanítványok,  
De Krisztus védte az asszonyt,  
Júdás ezt irigyelte.

3. A főpapokhoz járula,  
Hogy a Krisztust elárulja,  
Harminc pénzt kapott tőlük.  
Tanítványit egybe híván  
Krisztus a húsvéti bárányt  
Elfogyasztá övéjük.  
Így szerzé testamentumát  
Hogy ne felejtsek halálát.  
És lábukat megmosta,  
Példázván hű szeretetet,  
S, hogy el fogják hagyni őtet,  
Néik azt ő megmondta.

4. Tanítványival elméne  
Az Olajfáknak hegyére  
És hátrahagyva őket  
Kőhajításnyira tőlük  
Térdre hullva, könnyek között  
Atyjához így könyörgö: –  
*Tőlem e pohár múljék el!*  
*De mert te bírsz mindenekkel,*  
*Úgy légyen, mint akarod!*  
Háromszor is így könyörgött.  
Ismét tanítványihoz jött,  
Kiket álom elnyomott.

5. Mondá nekik: – *Mit*  
*alusztok?*

*Az óra eljött! Lássátok:*  
*Íme, az Ember Fia,*  
*Ki bűnösöknek kezébe*  
*Adatik! Azért keljen fel*  
*Mindenitek nagy gyorsan!*  
Amíg szólt, Júdás érkezett,  
Hozva magával sereget,  
Fegyverekkel, botokkal.  
Az áruló jelét adta,  
Hogy a kit ő megcsókolna,  
Fogják el bátorsággal!

6. Jézus mindezeket tudva  
Ő eléjük ment nagy bátran  
S mondá nekik felszóval:  
– *Én vagyok, akit kerestek,*  
*De őket elengedjétek,*  
*Kik velem együtt vannak.*  
Akkor Júdás megcsókolta,  
A sereg őt megragadta  
S megkötözte dühösen.  
Péter fegyverét kirántva  
Málkusnak fülét levágta,  
De Jézus szólt szelíden:

7. – *Tedd helyére te szablyádat,  
Ki kell innom a poharat!*

S a szolgát meggyógyítá.  
Onnan vitették Annáshoz,  
Kajafáshoz, a főpaphoz  
Megkötözve és fogva.  
Péter is beméne oda  
Egy ismert tanítvány által,  
Mesterét megtagadta.  
Jézust vallatja a főpap  
S keresnek hamis tanúkat,  
Vádat hogy találjanak.

8. Nem felelt Krisztus öneki,  
Végül a főpap kérdezi:

– *Mit felelsz mindezekre?  
Az Istenre kényszerítlek:  
Te vagy-e ő Fia mondd meg!*  
Jézus bátran felelte:

– *Én vagyok, és ti ezután  
Az Embernek Fiát nyilván  
Meglátjátok felhőkben,  
Atyjának jobbán eljöni.  
Ruháját a főpap kezdi  
Megszagatni hirtelen.*

9. Mondván: – *Ím, most  
hallottátok,  
Káromlást mondott, mit vártok?*

Mondák: – *Méltó halálra!  
És orcáját megköpdösték,  
Kegyetlenül arcul verték,  
Őt szidva és gúnyolva.  
Szent orcáját ők elfedték,  
Arcul csapták, bortal verték  
Mondván: – *Ki ütött téged?*  
A sereg másnap reggelen  
Kínozza Jézust sokképpen,  
S ebben mindenki részt vett.*

10. Vitték Pilátus elébe,  
Mely dolgot Júdas megértve  
Árulását megbánta,  
Pénzét papoknak megadta:  
– *Nagyot vétkeztem!* – azt  
mondta,  
Bűne lelkét furdalta.  
Felakasztá magát szörnyen.  
Papok tanakodtak ezen,  
Hogy a pénz hová légyen?  
Fazekas földjét megvették,  
Hol jövevény temetkezzék,  
Mint az Írás szólta régen.

11. Hogy Pilátus előtt állá,  
Ily szóval vádolják vala:  
– *A népet megtéveszti,  
Tiltja a császár adóját,*

*és nyíltan mondja ömagát  
Isten Fiának lenni.*

Ám Pilátus mikor kérdi,  
Krisztus nem felelt öneki  
Pilátus ezt csudálván  
Jézust Heródeshez küldte,  
Ezen Heródes örüle,  
Mert csudát látni kívánt.

12. De Jézus nem felelt semmit,  
Csúfolta őt Heródes is,  
Majd Jézust visszaküldte.

Pilátus zsidóknak mondta:  
– *Nézzétek: Heródes látta,  
S ártatlannak ítélte!  
Íme, szokásokat nektek,  
Hogy egy foglyot eleresszek:  
Ím, Jézust bocsájtom el.  
Felkiálta mind a sereg:  
– *De Jézus feszíttessék meg  
És Barabást bocsásd el!**

13. Jézust megostoroztatta  
A katonáknak átadta,  
Öltöztették bársonyba.  
Majd töviskoronát fontak,  
Amelyet fejébe nyomtak,  
Náddal verték őt abban.  
Mikor királynak köszönték,  
Csúfolták és megköpdösték,  
Ártatlan fejét verték.  
Pilátus mondá: – *Lássátok,  
Ím az ember, kit vádoltok!  
Bűnt benne én nem lelek.*

14. Zsidók serege kiáltja:  
– *Feszítsd, feszítsd keresztfára,  
Úgy vagy császár barátja!*  
Pilátus, hogy ezt hallotta,  
Krisztust a kezükbe adta,  
S vízzel kezét megmosta.  
Barabást eleresztette,  
Jézust keresztre ítélte  
Hamis kívánságukra.  
Öltöztették ruhájába,  
Kivitték nagy kiáltással,  
Vállán a keresztfával.

15. Mikor övele kimentek,  
Egy embert kényszerítettek,  
Hogy a keresztet hozza.  
Sok asszonynepek s férfiak  
Keservesen siránkoznak,  
Kikhez Jézus fordula  
Mondván: – *Rajtam ne sírjatok!  
Magatokat sirassátok,  
És gyermekeiteket.  
Mert még ezután mondjátok:*

*Boldogok a magtalanok,  
Látván ellenségeteket!*

16. Jutván Golgota helyére,  
Két gonosztevőt övele  
Együtt megfeszítének  
Jobbja és bal keze felől,  
Mint a próféta szólta erről.  
Míg Jézus Atyját kérte:  
– *Atyám, bocsáss meg nékies,  
Mert nem tudják, mit művelnek!*  
Pilátus táblát íra  
Zsidó, görög s deák nyelven:  
„Jézus, király zsidó népen.”  
Papi rendet bosszantva.

17. Mihelyt Jézust megfeszíték,  
Ő ruhája megosztaték,  
Sorsot vetvén őrzők közt.  
Hogy Jézus anyját ott látta  
És Jánost, anyjának mondta:  
– *Asszony, fiad néked ő!*  
A tanítványnak így mondta:  
– *Te anyád ő mától fogva!*  
Kit János magához vett.  
A főpapok csúfolódtak  
És sokan káromlást szóltak:  
– *Ez-é, ki sok csudát tett?*

18. – *Hogyha Isten Fia vagy te,  
A keresztfáról szállj most le!*  
A latrok is így szóltak.  
Közülük egyik megtérvén,  
Krisztust igaznak ismervén  
Szóltott: – *Emlékezz rólam!*  
– *Ma velem léssz – Krisztus  
szóla –,  
Mikor jutok országomba,  
A szent Paradicsomba.  
Sötét lett hat óra után,  
Az Úr Krisztus kilenc órán  
Így kiálta kínjában:*

19. – *Én Istenem, én Istenem,  
Miért hagytál el így engem?  
S néki ecet adaték,  
Amit hogy megízlelt, mondta:  
– *Bétölt az üdvösség dolga!*  
És lebocsátá fejét.  
– *Én Atyám, te kezeidbe  
Ajánlom lelkemet mennybe!*  
Hangosan kiáltotta.  
Míg lelkét kibocsátotta,  
A templomnak ő kárpitja  
Akkor ketté hasada.*

20. Föld megindula, szakadnak  
Kősziklák, koporsók nyílnak.  
A hadnagy vitézivel  
Monda: – *Ez ember bizonynal  
Igaz, és Istennek Fia!*  
Verték mellüket kézzel.  
A latrok csontját megtörték,  
De nem bántották Jézusét,  
Lándzsával egy megszúrta,  
Melyből vér és víz csordula.  
Aki látta, bizonyítja,  
Mint régen meg volt írva.

21. Eljött József estefelé  
Eltemetni Krisztus testét,  
A keresztről levette.  
Jött Nikodémus azután,  
Aloét és mirhát hozván,  
Hogy a testet megkenje.  
Bétakarták tiszta gyolcsba  
És helyezték koporsóba,  
Mely kőből volt kivágva,  
Melybe hogy Jézust betették,  
Arra nagy kő emeltetik  
És elmenének onnan.

22. S hogy a zsidók  
harmadnapig  
A koporsót őriztetik,  
Feltámad Krisztus Urunk.  
Hogy minket hívökké tegyen  
És országába bevigyen,  
S ő legyen boldogságunk.  
Azért illik, hogy örvendjünk,  
Hogy Krisztus mi üdvösségünk  
És mi diadalunk lett.  
Értünk bűnön és halálon,  
Ördögön és örök poklon  
Ilyen nagy győzelmet vett!

23. Nagy hálát adjunk néki hát,  
Mert értünk vállalt kínhalált:  
Éljünk úgy, mint kívánja.  
Vívjunk a bűnnel nagy csatát,  
Krisztus majd győzedelmet ad,  
Hallgassunk csak szavára!  
Tőle tanulj szeretetet,  
Ki értünk halált szenvedett,  
S így adott üdvösséget.  
Ó, ember, nézd, a Golgotán  
Bűnödért mily ítélet jár:  
Gyűlölj meg minden vétket!